

SYSSELMANNEN PÅ SVALBARD

GOVERNOR OF SVALBARD
ГУБЕРНАТОР СВАЛЪБАРДА

N-9171 LONGYEARBYEN

Telefon
(47) 79 02 43 00

Telefax
(47) 79 02 11 66

NOTAT

Til: Arkiv
Fra.: Anne-Cathrine Flyen
Vises.: Miljøvern sjef, Riksantikvaren
Dato: 15. mars 2006
Sak/doknr.: 2006/00088 - 1
Arkiv: 541.2

Kinnvika som kulturminne

I forbindelse med The International Polaryear (IPY) 2007 har et internasjonalt forskningsmiljø med svenskene i spissen ønsket om igjen å benytte forskningsstasjonen i Kinnvika for overvintring og vitenskapelig arbeid i felt. Sysselmannen ser at dette eventuelt kan kombineres med en oppgradering av hovedbygget slik at stasjonen kan ha kapasitet som fremtidig nødstasjon ved eventuelle redningsaksjoner nord for Svalbard. Dette vil kunne bli mer aktuelle problemstillinger blant annet knyttet til cruisetrsfikken i området.

Dette notatet er skrevet for å ha en bakgrunn for en eventuell oppgradering av bygningsmassen, og da først og fremst hovedbygningen i Kinnvika. Notatet oppsummerer kort forskningsstasjonens status som kulturminne, dens historie både som del av et større kulturmiljø og i seg selv, det gir videre en vurdering av anleggets verneverdi og en enkel gjennomgang av hovedbyggets tekniske tilstand.

1. Kulturhistorisk gjennomgang

I henhold til Svalbardmiljøloven er alle rester etter menneskelig aktivitet på Svalbard definert som automatisk fredete kulturminner dersom de er eldre enn 01.01.1946. Ettersom forskningsstasjonen i Kinnvika ble satt opp i 1957 er den ikke automatisk fredet. Stasjonen er heller ikke vedtaksfredet. Anlegget er likevel definert som et høyprioritert kulturminne i Kulturminneplan for Svalbard 2002 – 2010. Anlegget og dets historie er så interessant og viktig som del av Svalbards vitenskapelige historie at man har ønsket å prioritere dette kulturminnet høyt.

Når det likevel ikke er foretatt en vedtaksfredning er dette fordi anleggets verneverdier ikke på noen måte har vært ansett som truet av utbyggingsinteresser eller annet. Dertil kommer at Sysselmannen har ansett å ha utviklingen under kontroll ettersom staten er eier. Bygningene forvaltes av Sysselmannen på den norske stats vegne, de behandles som om de var fredet og mottar enkelt forfallsforsinkende vedlikehold etter behov. Det har inntil nå ikke

SYSSELMANNEN PÅ SVALBARD

**GOVERNOR OF SVALBARD
ГУБЕРНАТОР СВАЛЪБАРДА**

N-9170 LONGYEARBYEN

Telefon

(47) 79 02 43 00

Telefax

(47) 79 02 11 66

vært knyttet spesielle bruksbehov til annet enn til et par av de mindre bygningene i stasjonen.

Forskningsstasjonen Kinnvika ligger i Murchinsonfjorden, en vid og naturskjønn fjord i Nordaust-Svalbard naturreservat på vestsiden av Nordaustlandet i øygruppa Svalbard. Stasjonen ligger i et område som er rikt på kulturminner og som til sammen danner et spennende og mangeslunget kulturmiljø. I det følgende gis en rask gjennomgang av dette kulturmiljøet (1.1). Forskningsstasjonen i Kinnvika føyer seg inn i rekken av svensk satsning innen forskning på Svalbard. Flere steder på øygruppa fins spor etter svensk forskningsaktivitet, først og fremst i form av bygninger og bygningsrester og i form av geografiske navn etter kjente vitenskapsmenn og oppdagere. For å sette stasjonen i Kinnvika inn i en sammenheng knyttet til svensk forskningsaktivitet på Svalbard er det i det følgende (1.2) gitt en oppsummering av disse kulturminnene. Ettersom mange av forskningssatsingene var internasjonale samarbeid viser oversikten også til dels Kinnvikas plass i den internasjonale forskningshistorien på Svalbard. Til slutt i dette kapitlet gis en enkel gjennomgang av Kinnvikas egen historie.

1.1 Kulturmiljøet i Murchinsonfjorden/Sorgfjorden

Kulturminnene i Murchinsonfjorden og i Sorgfjorden som ligger rett over Hinlopenstredet for Murchinsonfjorden er mange og forskjellige og gjenspeiler mye av Svalbards historie. Disse to fjordene danner til sammen et spennende kulturmiljø med historiske hendelser og kulturminner fra flere av Svalbards historiske epoker. Noen av dem overlapper hverandre i tid og var i bruk mer eller mindre samtidig. De fleste var det ikke. I det følgende gis en kort oppsummering av en del av kulturminnene innen dette store kulturmiljøet.

Vesteuropeisk hvalfangst ca. 1600 - 1750

Det knytter seg en dramatisk historie til selve Sorgfjorden om et sjøslag mellom hollandske og franske skip i 1693. Da ble hvalfangsten drevet ute til havs ettersom hvalen hadde forlatt fjordene rundt Spitsbergens nordvestkyst. Landstasjonene var forlatt, men hvalfangerne fortsatte å begrave sine døde på land. Eolusneset på vestsiden av Sorgfjorden har et stort gravfelt fra hvalfangertiden. Her ligger sannsynligvis begravet hvalfangerne av ulik europeisk opprinnelse.

I Sorgfjorden er det stor sannsynlighet for marinarkeologiske funn.

Russisk overvintringsfangst ca. 1700 – 1850

Russerkorsene på Russøya og Krossøya midt i Murchinsonfjorden er Svalbards to eneste nesten komplette stående russerkors (bare det nederste, skrå tverrtreet mangler). På Nordre Russøya står korset i en særlig fin sammenheng på en høyde ut mot fjorden med en russetuft innenfor og et annet korsfundament med avbrukket kors på en høyde bortenfor.

Korsene ble sannsynligvis satt opp for å fylle flere behov; påkalle beskyttelse fra høyere makter, bringe hell til fangsten, gravmarkering, seilingsmerke, markering av territorium.

SYSSELMANNEN PÅ SVALBARD

**GOVERNOR OF SVALBARD
ГУБЕРНАТОР СВАЛЪБАРДА**

N-9170 LONGYEARBYEN

**Telefon
(47) 79 02 43 00**

**Telefax
(47) 79 02 11 66**

Norsk overvintringsfangst fra ca. 1800 -

Dansken Henry Ette overvintret på Søre Russøya i Murchinsonfjorden vinteren 1902/-03. Han hadde egentlig tenkt seg til Grønland, men isen tvang ekspedisjonsbåten til å skifte kurs. Så satte de kursen mot Jan Mayen, men endte til sist opp på Svalbard, og kom til Russøyane på Nordaustlandet i august 1902. Ette hadde opprinnelig hyret 10 norske sjøfolk, men flere av dem mente kontrakten var brutt ettersom de ikke befant seg på Grønland. Det endte med at Ette dro i land på Søre Russøya med 4 mann mens skipperen og 5 menn dro over til Sorgfjorden og overvintret i bygningene etter den svenske gradmålingsekspedisjonen fra 1899/1900 (se kap. 1b). I Sorgfjorden klarte de vinteren bra, med kun spredte tilfeller av sjørbuk. 2 av mennene til Ette døde av sjørbuk på Søre Russøya, og de øvrige overlevde vinteren så vidt det var. Graven etter de to og ruinene etter huset de overvintret i er fortsatt synlige.

Både i Murchinsonfjorden og i Sorgfjorden fins rester etter flere fangsthytter. Det ligger blant annet en norsk fangsthytte like ved Eolusneset på Sorgfjordens vestside, og likeledes rester etter en fangstovervintringshytte på Indre Russøya i Murchinsonfjorden.

På Eolusneset står et kors kalt Eoluskorset reist på høyden over gravfeltet fra hvalfangsttiden. Dette ble satt opp den 6. juni 1855 av skipper J. holmgren på skonnerten Æolus som var blitt overrasket av is og lå innefrosset i Sorgfjorden.

Vitenskapelige og eventyrlige ekspedisjoner fra ca. 1800 –

På Crozierpynten ved Sorgfjorden ligger den svenske gradmålingsstasjonen fra 1899. Denne er omtalt under kap. 1b forskningshistorie, og tas bare med her for oversiktens skyld.

I Kinnvika i Murchinsonfjorden ligger så den svensk/finske forskningsstasjonen fra Det internasjonale geofysiske år 1957/-58. Denne er også kun nevnt her for oversiktens skyld, og en gjennomgang av stasjonens historie er gitt i kapittel 1.3.

1.2 Kinnvika i forskningshistorisk sammenheng

Kinnvika er også interessent i sammenheng med annen tidligere internasjonal forskning med base på Svalbard, og spesielt med svensk forskningsaktivitet. I løpet av siste halvdel av 1800-årene ble Svalbard besøkt av nærmere tretti små og store vitenskapelige ekspedisjoner. Sammenlignet med andre polarområder var forskningsinnsatsen på Svalbard betydelig. Og svenske vitenskapsfolk førte an.

Mange kulturminner er bevart fra svensk forskningsaktivitet, for eksempel de automatisk fredete kulturminnene Polhem, Svenskehuset, gradmålingsstasjonen i Sorgfjorden, gradmålingsstasjonen i Gåshamna og hytta på Nordenskiöldtoppen. Den første tiden var det særlig geofysisk forskning som dominerte: jordfysikk, atmosfærestudier, nordlys, klima, oseanografi. Senere er det særlig meteorologi, registrering av klimadata, nordlysstudier og havforskning som har dominert. I det følgende er det gitt en kort omtale av gjenværende kulturminner fra tidligere svensk forskningsaktivitet på Svalbard.

SYSSELMANNEN PÅ SVALBARD

**GOVERNOR OF SVALBARD
ГУБЕРНАТОР СВАЛЪБАРДА**

N-9170 LONGYEARBYEN

**Telefon
(47) 79 02 43 00**

**Telefax
(47) 79 02 11 66**

1872/-73 Polhem: base for Nordenskiölds ekspedisjon til Nordpolen

Ligger på nordspissen av Spitsbergen ved Moselbukta. Ble satt opp som base for Nordenskiölds ekspedisjon til Nordpolen i 1872/-73. Blant annet var det ment å benytte reinsdyr til transport mot polen. Dyra rømte og var en av årsakene til at forsøket ble oppgitt. Nordenskiöld valgte derfor istedenfor å bruke Polhem som base og utgangspunkt for en overvintring med utforskning av Nordaustlandet.

1882/-83 Svenskhuset: svensk/norsk overvintring under Det internasjonale polarår

Ligger litt innenfor Kapp Thorsen ved inngangen til Billefjorden, en sidearm til Isfjorden. Ble bygget i 1872 av Nordenskiöld med tanke på industriell utnyttelse av det fosforholdige mineralet kopolitt. Ble ombygget og utvidet i 1882 i forbindelse med den svensk/norske overvintringen under Det internasjonale polarår 1882/-83, der blant andre S.A. Andre deltok. Meteorologiske og geomagnetiske observasjoner, nordlysstudier og stjerneobservasjoner.

1899/1900 Gradmålingsstasjonen i Sorgfjorden: forskning på jordklodens form

Ligger i Sorgfjorden, nordvest på Spitsbergen ved foten av fjellet Heklahuken. Svensk gradmålingsstasjon fra 1899. Forskningsaktivitet knyttet til måling av jordklodens flattrykkethet ved polene. Her overvintret 12 mann vinteren 1899/1900. Gradmålingsstasjonen ble en vitenskapelig suksess og en demonstrasjon av Svalbards betydning for løsningen av globale spørsmål. Stasjonen inneholdt flere bygninger, blant annet et observasjonstårn. Bygningene ligger i dag mer eller mindre i ruiner.

1899/1900 Gradmålingsstasjonen i Gåshamna: forskning på jordklodens form

Ligger på sydsiden av Hornsund. Ble bygget ved århundreskiftet. Svensk/russisk samarbeid.

Gradmålingsstasjonenes bakgrunn var spørsmålet om jordklodens eksakte form. Med datidens teknologi var en måte å bevise at jordkloden var flattrykt ved polene å måle opp nøyaktige linjer i terrenget ved forskjellige breddegrader parallelt med en meridian (lengdegrad). Hvis lengden på linjen var større ved ekvator enn lengere nord og sør, måtte det altså bety at jordkrumningen var større på midten. Svalbard bød seg frem som den beste lokaliteten å drive slike undersøkelser langt nord.

1931/-32 Hytta på Nordenskiöldtoppen: meteorologiske observasjoner gjennom "Det andre polarår 1931 – 32"

Ligger på Nordenskiöldtoppen like sydøst for Longyearbyen. Ble satt opp i 1932 av svenske forskere for bruk til meteorologiske observasjoner gjennom "Det andre polarår 1931 – 32". 1882/-83 var det "første" polarår, da Svenskehuset ble benyttet.

1957/-58 Kinnvika: Svensk/finsk forskningsstasjon i Det internasjonale geofysiske år

SYSSERMANNEN PÅ SVALBARD

**GOVERNOR OF SVALBARD
ГУБЕРНАТОР СВАЛЪБАРДА**

N-9170 LONGYEARBYEN

Telefon

(47) 79 02 43 00

Telefax

(47) 79 02 11 66

Svenskenes innsats i den internasjonale geofysiske år var en forskningsstasjon på Svalbard samt økende aktivitet knyttet til observasjoner i Sverige og ved det svenske solobservatoriet på Capri, Italia. Kinnvika på Nordaustlandet ble valgt da det sørlige Spitsbergen allerede var ”opptatt” av polakkene som hadde valgt Hornsund til sin base og av Norge som skulle foreta målinger ved Isfjord radio. 13 menn overvintret i Kinnvika i 1957/-58. Blant dem var 8 svensker, 3 finner og 2 sveitsere. Det var meteorologer, en kjemiker, fysikere, en elektrotekniker, en radiosonde tekniker, en elektriker, ingeniører, en lege og en kokk. Stasjonen var også bemannet den neste vinteren (1959/-59), riktignok med lavere bemanning; nå med 4 menn, og med et sterkt redusert program.

Professor Hauke Trinks overvintret i Kinnvika i 2002/2003, for å samle inn materiale og målinger for sitt forskningsarbeide med teorien om at livet oppsto i sjøis.

Anlegget i kinnvika har en betydelig og godt bevart bygningsmasse med til sammen 11 bygninger, hytter og paviljonger som danner en hel liten landsby der de ligger spredt utover det flate landskapet. Det er flere forskjellige typer av bygninger i forskjellige størrelser. Den største er den 30 meter lange hovedbygningen med soverom, kjøkken og dagligstue. Den er orientert NNØ – SSV, hvilket er mer eller mindre parallelt med den fremherskende vindretning. Bygningen ble satt opp i prefabrikerte elementer, de største med en vekt opp mot 300 kg. De øvrige bygningene var nødhytte, kraftstasjon, finsk sauna, ballonghus, og observatorier for atmosfæriske målinger som nordlysfotografering, geomagnetiske målinger, måling av elektriske spenninger i atmosfæren, og geomagnetiske masseberegninger. Det står også igjen en del teknisk utstyr, blant annet et amfibiekjøretøy og det er rester etter en egen flystripe.

2. Verne vurdering

For at kvaliteten og verneverdien av et kulturmiljø eller et kulturminne skal kunne etterprøves, må vurderingene skje ut fra definerte kriterier. Det vanlige i norske kulturminnevern er å vurdere kulturminnet eller kulturmiljøet opp mot et sett med miljøverdier eller verneverdier. Dette springer ut fra det syn at det egentlige grunnlag for vern er knyttet opp til de verdiene et kulturmiljø eller kulturminne representerer, i seg selv eller som del av noe større. Det er viktig å merke seg at kulturminneverdier ikke er konstante størrelser som lar seg tallfeste en gang for alle. Kulturminneverdier vil variere med en rekke samfunnsvariabler, ofte faktorer som ligger utenfor kulturminnene selv. Det vil dessuten alltid være en viss andel subjektivitet i verdivurderingene. Dette er ikke en eksakt vitenskap. En objektiv rangering av kulturminnet og kulturmiljøet er derfor et vanskelig foretak. En verne vurdering er likevel et viktig redskap for å kunne forklare kulturminnes verdi, for å kunne si noe om hva som er viktig ved det aktuelle kulturminnet og hvordan det skal forvaltes, vedlikeholdes og tas vare på.

2.1 Verneverdier

SYSSELMANNEN PÅ SVALBARD

**GOVERNOR OF SVALBARD
ГУБЕРНАТОР СВАЛЪБАРДА**

N-9170 LONGYEARBYEN

**Telefon
(47) 79 02 43 00**

**Telefax
(47) 79 02 11 66**

Innen kulturminnevernet i Norge er det etablert et verdsett som benyttes i vurderingene. For forskningsstasjonen i Kinnvika – som representerer et kulturmiljø – er de mest sentrale verdiene som følger:

- Historisk verdi eller kildeverdi; verdi som historisk kilde som forteller om virksomheten på stedet, teknologien, materialbruk, vitenskapelig utvikling på forskningsfronten, holdninger til omgivelsene
- Autentisitet; som sier noe om hvor opprinnelig det aktuelle kulturmiljøet eller kulturminnet er, det vil si hvor mye eller lite det er endret siden det ble oppført. Med autentisitet kan man også mene endring i samsvar med kulturminnets egenart. Autentisitet er en meget viktig verneverdi ettersom det sier noe om kulturminnets opprinnelighet. Jo mer opprinnelig, jo lettere er det å lese samtiden ut av kulturminnet. Autentisiteten henger nøye sammen med kildeverdien. Stor grad av autentisitet gir naturlig nok stor grad av kildeverdi.
- Identitet- eller symbolverdi: Verdi som et viktig symbol for en gruppe, en nasjon
- Representativitet/sjeldenhet: verdi som en type kulturmiljø eller kulturminne som en gang var vanlig og som det nå fins få bevart igjen av. Eller verdi som en type som var svært sjelden
- Opplevelsesverdi: verdi som grunnlag for opplevelser.
- Bruksverdi: verdi som miljø eller bygninger med potensiale for bruk

2.2 Vernevurdering

Historisk verdi eller kildeverdi

Stasjonen i Kinnvika er en spennende del av helheten i kulturmiljøet rundt Murchinsonfjorden/Sorgfjorden med kulturminner fra flere av Svalbards historiske epoker. Den er videre et viktig ledd i svensk forskningshistorie på Svalbard, som til tider har vært svært aktiv. Og den viser spesifikt satsningen på det Internasjonale geofysiske år 1957/58 fra svensk/finsk side. Kinnvika er den siste av de store forskningsstasjonene satt opp ”ute i felt” sammen med Hornsund. Etter disse ble forskningen i stor grad konsentrert rundt Longyearbyen, Barentsburg, Ny-Ålesund og Hornsund. Anlegget har en høy historisk verdi som en viktig del av Svalbards vitenskapelige historie/Svalbard som vitenskapelig plattform.

Autentisitet

Anleggets autentisitet er meget høy. Det er riktignok foretatt enkelte ombygginger på noen av bygningene, men som helhet står anlegget slik det gjorde da det ble satt opp. Dette gir at også kildeverdien er meget høy.

Identitet- eller symbolverdi

Dette er ikke undersøkt nøyere med svensk kulturminnevern, men det er å anta at anlegget har en viss identitetsskapende verdi for nasjonen Sverige som symbol på forskningsnasjonen.

Representativitet/sjeldenhet

Anlegget er et godt eksempel på de stort anlagte forskningsekspedisjonene der det ble lagt ned en stor innsats i selve stasjonen. Dette er det siste av de store anleggene som ble bygget ute i ”felt”. Siden er forskningen konsentrert om

SYSSELMANNEN PÅ SVALBARD

**GOVERNOR OF SVALBARD
ГУБЕРНАТОР СВАЛЪБАРДА**

N-9170 LONGYEARBYEN

**Telefon
(47) 79 02 43 00**

**Telefax
(47) 79 02 11 66**

tettstedene, Longyearbyen, Ny-Ålesund, Barentsburg foruten den polske stasjonen i Hornsund som også ble oppført til IGY og over samme lest som hovedbygget i Kinnvika. Arbeidet i felt utføres nå på kortere tokt med båt eller midlertidige tellleire. Kinnvika er derfor interessant som representant for den siste av sitt slag i tillegg til stasjonen i Hornsund. Denne er imidlertid bygget om i flere omganger. Stasjonen i Kinnvika er svært intakt, og den representerer et viktig og meget godt bevart kulturmiljø.

Opplevelsesverdi

Som opplevelse/opplevelsesverdi gir de "urørte" grånende bygningene med sine opprinnelige dimensjoner spredd utover på den flate marka en underlig stemning. Bygningene blir små i det store, "stille" landskapet. Det er som om menneskene og bygningene deres ikke skulle vært her på yttergrensen til det mulige. Samtidig gir de en dimensjon til landskapet som er vanskelig å forklare, og som vitner om at mennesket har erobret naturen i hvert fall for en liten stund her ute.

For de som er så heldige å få oppleve dette stedet er virkning i landskapet – opplevelsesverdien meget stor.

Bruksverdi

Kinnvika har bruksverdi som fueldepot og tjenestehytte med potensiale for en varsom tilrettelegging for å kunne ta inn folk ved eventuelle redningsaksjoner i området.

3 Hovedbygningen i Kinnvika

3.1 Oppbygning og teknisk tilstand

Hovedbygget ble satt opp på stabber med ferdig isolerte veggmoduler og med takstoler.

Sysselmannen har ikke foretatt noen total gjennomgang av bygningenes tilstand ut fra det hensyn å skulle sette dem istand til vanlig bruk. Det ettersyn som har vært foretatt har kun hatt til formål å holde bygningene i en slik tilstand at nedbrytningen forsinkes.

Bygningen er noe bygget om i forbindelse med senere bruk. Som enkelt forfallsforsinkende vedlikehold ble taket tekket om med papp av Sysselmannen i 1999.

Hovedbygget er i all hovedsak i god teknisk stand. Nedre del av yttervegg er noe fuktpåvirket, og her kan være enkelte råteskader. Inne er det rått og en del muggsopp.

Spesielt på de bemalte overflatene er det en del svartesopper og muggsopp. Dette er imidlertid kun sopptyper som ligger i overflaten av materialet (ikke råtedannende). Jevnt over er alle indre overflater svært slitt og preget av fukt, muggsopp og svartesopp.

Mesteparten av innvendig utstyr og inventar ble demontert da stasjonen ble forlatt i 1959. Imidlertid er det noe som står igjen. Sentralvarmeanlegget i form av ovner og rør står igjen i de fleste av rommene. Noe fast inventar er også

SYSSELMANNEN PÅ SVALBARD

GOVERNOR OF SVALBARD
ГУБЕРНАТОР СВАЛЪБАРДА

N-9170 LONGYEARBYEN

Telefon
(47) 79 02 43 00

Telefax
(47) 79 02 11 66

igjen, slik som: Arbeidsbord på soverommene, skap, benker. Og noe løst som: Lamper og gardiner. Flere rom har vært malt og det er relativt intakte malte overflater i mange rom. Disse er imidlertid flere steder skjemet av muggvekst. I flere av rommene har det vært benyttet "spreke" farger. For eksempel er den lange gangen i soverommdelen malt med grått golv, lys turkise vegger og orange dører inn til soverommene. Stua har hatt orangerosa vegger.

3.3 Bruk - behov for oppgradering

Ved en eventuell ny bruk er det sannsynligvis nødvendig å oppgradere bygningen med hensyn til isolasjon og muligens også med vindtetting. Bygningen er svært inntakt både utvendig og innvendig. Imidlertid vil det være nødvendig med en total oppgradering innvendig, og det vil derfor være mulig å utføre alt arbeid fra innsiden, og la det utvendige stå som opprinnelig. Med tanke på etterisolering og vindtetting er dette ikke optimalt rent bygningsteknisk, men det utvendige utseende bør likevel veie tyngst. Bygget bør dokumenteres innvendig før arbeidene settes i gang, og det bør vurderes om det skal settes av ett rom som skal stå urørt slik at det opprinnelige utseende og oppbygningen forblir intakt. Rent teknisk bør man vurdere å unngå bruk av plast. Dette er viktig i et så kaldt klima der store mengder kondens kan oppstå. Uten plast vil bygningskroppen få en langt bedre utlufting og opphoping av kondensvann kan unngås.

For å vurdere hva bygningen kan "tåle" av ombygginger er det viktig å ha klart for seg hva hensikten med en slik ombygging er og dessuten hvilken nytteverdi den vil ha.

- Bygget skal igjen brukes til det det var bygget for: opphold for forskere/forskning. Sett fra et kulturminneperspektiv er dette et viktig poeng, selv om bygget vil ha behov for en oppgradering som vil endre autensiteten. I denne sammenheng vil det da kunne være en annen form for autensitet eller en annen form for historie som kan ansees som viktig; gjenbrukshistorien. Med autensitet som er et av de viktigste verneverdier/kriterier innen kulturminnevernet kan vi mene både opprinnelighet og endring i samsvar med kulturminnets egenart. Og det er nettopp det siste som vil være tilfellet her og som derfor vil kunne være akseptabelt ut fra et vernehensyn. Ved ev. endringer vil det da være viktig å ta hensyn til byggets opprinnelige materialer og utforming slik at man endrer byggets utseende minst mulig.
- Bygget er riktignok i god stand rent byggeteknisk, men bruksteknisk er det ikke det
- Sysselmannen vil ha nytte av at bygget settes i en god bruksmessig stand med tanke på bruk som base i ev redningsaksjoner (mer cruisetraffikk sannsynliggjør behovet)
- Som opplevelse/opplevelsesverdi er det "urørte" grånende bygget med sine opprinnelige dimensjoner viktig for helheten i anlegget. Sett utenfra er helhetsvirkningen viktig. Det er derfor et poeng at bygningen forblir inntakt sett utenfra. Den store opplevelsen av bygningemiljøet vil således forbli inntakt

SYSSELMANNEN PÅ SVALBARD

**GOVERNOR OF SVALBARD
ГУБЕРНАТОР СВАЛЪБАРДА**

N-9170 LONGYEARBYEN

Telefon

(47) 79 02 43 00

Telefax

(47) 79 02 11 66

4 Konklusjon

Foskningsstasjonen i Kinnvika representerer en viktig og spennende epoke i Svalbards og Sveriges forkningshistorie og identitet som forskningsnasjon. Den har stor grad av autentisitet og stor opplevelsesverdi. Bygningen har også et potensiale med stor bruksverdi for Sysselmannen. Stasjonen er et viktig og høyt prioritert kulturminne. Den virksomhet som igjen er ønsket fra forskningshold i Kinnvika vurderes likevel som forenlig med stasjonens verneverdier, spesielt fordi det er samme type virksomhet som opprinnelig. Dette under forutsetning av at nødvendig oppgradering skjer i henhold til bygningens egenart, det vil si opprinnelige materialer og konstruksjoner, og at arbeidet utføres fra innsiden slik at det utvendige forblir inntakt.